

Mons. dr. sc. Valentin Pozaić,
pomoćni biskup zagrebački

TE DEUM - Katedrala - 18. 6. 2015.

2Kor 11, 1-11 Mt 6, 7-15 - Č - 11. tjedan

Židovi su bili poznati po svojoj pobožnosti i molitvama. Staro je pravilo u odgoju: 'Djeca uče što gledaju'. I ne samo mala djeca, nego i mi – velika djeca. Potvrdu toga nalazimo i u današnjem odlomku Matejeva evanđelja. Učenici su više puta promatrali Isusa kako se moli. Očito je to bio veličanstven prizor. Iz toga se u njima rodila želja: 'Gospodine, nauči nas moliti' (Lk 11,1), a on im je dao molitvu 'Oče naš' (Mt 6, 9-13).

Zato se ta molitva naziva 'Gospodnja molitva'.

'Gospodnja je molitva doista sažetak svega Evanđelja' (Katekizam Katoličke Crkve 2761). 'Oče naš je najsavršenija molitva. U njoj ne samo da nalazimo sve ono što s pravom možemo željeti, nego i redosljed po kojem treba željeti, tako nas ova molitva ne uči samo tražiti, nego i oblikuje sve naše želje' (Toma A./ 2541). 'Od ispravnosti našeg moljenja ovisit će ispravnost našeg življenja' (KKC 2764).

Tako to izriče stari teološki aksiom: 'Lex orandi – lex credendi – lex vivendi' a što znači: 'Zakon molitve - zakon vjerovanja - zakon življenja'.

Prije svega, Isus nas uči da se Bogu obraćamo kao svome Ocu - koji je u nebu. Po tome ta je molitva jedinstvena. Bog je moj otac koji razumije moje želje i čežnje i napore, i moju slabost, moje promašaje. On je onaj koji upravlja sav kozmos u pravici i ljubavi.

Stoga, mi njegova djeca, molimo da tu na zemlji, među nama ljudima, njegovom djecom, njegovo ime bude cijenjeno, sveto, svetinja. Molimo da se po svoj zemlji ostvaruje njegovo kraljevstvo istine i pravde, ljubavi i mira. Otac nebeski izvor je života i svetosti: i moj život može biti zdrav i svet samo u zajedništvu života s Njim.

Isus upozorava učenike da ne upadnu u privid molitve. Za velike prošnje i velike zahvale ne traže se velike i silne i brojne riječi, već veliko srce i duša, mir u sabranosti - upravo onako kako su njega vidjeli da moli.

Danas napose moramo istaknuti sljedeće: u poplavi površnog i svjetovnog stila života, 'naše kršćanske zajednice trebaju postati vjerodostojne 'škole molitve', gdje se susret s Kristom ne izriče samo u molitvi za pomoć, već

također u zahvali, hvalospjevu, klanjanju, razmatranju, slušanju, žaru čuvstava, sve do istinskog 'zanosa' srca' (Ivan Pavao II. Novo millenio ineunte. 2001. 33).

Isusova molitva uključuje povezanost s Bogom i bližnjim, i onda kad jesmo povrijeđeni, i onda kad nam se to možda samo tako čini. Unatoč nepravdi i korupciji u materijalnim dobrima, i na području studija i znanosti, koje se očituju kao manje ili veće, ili silne - i pobuđuju ogorčenje: vlastito srce i savjest trebamo čuvati slobodnim od toga smrtonosnoga virusa. Neka vatra Duha Svetoga obuzme naša srca i čuva ih u suosjećanju, u solidarnosti, u dobroti.

I, sada na koncu ove akademske godine, molimo za milost zahvalnosti, priznanja, poštovanja i ljubavi prema mnogima, znanima i neznanima, kojima dugujemo pogodne okolnosti još jedne mirne radne godine.

Žalosno je reći, a što je gorka stvarnost pred kojom ne možemo zatvoriti oči, ni ostati bezosjećajni: Moramo biti zahvalni što nismo bili među onima koji su bili bez hrane i vode i lijekova, izloženi teškim nepravdama u vlastitoj domovini za koju su se žrtvovali.

Također: Moramo biti zahvalni što nismo bili među onima koji nisu mogli studirati, raditi: jer su bili obespravljani, protjerani, opljačkani, zlostavljani, osakaćeni, ubijani. Neki od njih samo zato što se diče svetim Imenom Isusovim.

Ovdje smo, danas i na ovom mjestu – na prostoru Lijepe naše – sa velikim poslanjem. Ne da podižemo novi Babilon, novi poganluk, ne da se predajemo u ropstvo zlokobnih ideologija ispiranja mozga.

Naše je poslanje da izgrađujemo društvo po mjeri čovjeka biblijske antropologije: čovjeka stvorena na sliku Božju, kao muško i žensko, pozvanog na zajedništvo u ljubavi i slozi, u poštivanju prava i dostojanstva ljudske osobe, od začeca do prirodne smrti, bez obzira na broj i jačinu zavodljivih prijetećih sirena zla i grijeha.

Evandjelje nas poziva, Isus nas poziva, da putem zalaganja i osobnog doprinosa žrtve, živeći istinu u ljubavi – tu 'glavnu pokretačku snagu istinskoga razvoja svake osobe i svekolikog ljudskog roda' (Benedikt XVI. Caritas in Veritate. 2009. 1) - uljepšavamo ovaj Grad na zemlji u kojem dozrijevamo za onaj Grad na nebu.

Poneka vremena su naročito izazovna. Sjećamo se tragičnog i sramotnog povijesnog razdoblja engleskog imperija, u vrijeme Henrika VIII. Obraz toga, tada još uvijek katoličkog naroda, svojim mučeničkim svjedočanstvom osvjetlao je čovjek, štovatelj savjesti, čovjek čiste savjesti: sv. Toma More (1477 - 1535).

U vrijeme komunističkog terora, iskorjenjivanja hrvatskog naroda i Crkve, nakon ratnih operacija, uhapšen je, okrutno mučen, ubijen i u šumi kod Velikog Trgovišća zakopan biskup Josip Marija Carević (Metković, 16. veljače 1883. - Strmec, 10. svibnja 1945).

Sve se znalo. Ništa se nije smjelo reći. I danas, nakon 70 godina, mjesto njegova groba prekriveno je tajnom. Tako se progon nastavlja: Tamo kalifat islamski, amo kalifat udbaški.

Crkvu je tada u Zagrebu, i u Hrvatskoj, predvodio zagrebački nadbiskup, kasnije kardinal, danas blaženik - Alojzije Stepinac. Taj čovjek čiste savjesti osvijetlao je obraz hrvatskoga naroda.

I dok se s pravom, i po dužnosti, trudimo oko stručne i profesionalne, znanstvene izgradnje, ne zaboravljamo i onu humanu, duhovnu: da ne bismo završili kao neuspjele ili osakaćene ličnosti.

Naš je Blaženik bio svjestan značenja i uloge hrvatskih intelektualaca za društvenu i vjersku zajednicu. Govorio je: 'Trebam junačkih duša ... Ne zaboravi toga nikada, draga katolička akademska mladeži, ako hoćeš da vidiš bolje dane za sebe, svoj narod i domovinu' (Propovijedi, Govori, Poruke 1941.-1946. str. 242. 243).

Radosni smo nad činjenicom Alojzijeve beatifikacije, i žalosni da i danas postoje uznemirujuće sile koje pokušavaju osporiti kanonizaciju čovjeka - velikana čiste savjesti. Kakva savjest može osporiti čistu savjest? Znamo: Molitva pobjeđuje svako zlo. Zato nastavljamo moliti.

Pavao Apostol u pismu svojim Kološanima piše: 'I zahvalni budite!' (Kol 3,15). Upravo to večeras ovdje činimo: našom živom prisutnošću, molitvom i pjesmom želimo izraziti našu zahvalnost Bogu i ljudima.

Misleći na proteklo vrijeme akademske godine i zbivanja u njemu, na teškoće i uspjehe, čuvat ćemo sve to u svom srcu, i poput Djevice Marije o tome razmišljati, prema potrebi probuditi kajanje i moliti oprostjenje, kako savjetuje Papa Franjo, da bismo mogli 'hodati u slobodi' (https://w2.vatican.va/content/francesco/it/homilies/2014/documents/papa-francesco_20141231_te-deum.html - 31 dicembre 2014).

Neka nas ova euharistija oplemeni i posveti da mogemo dati dostojnu hvalu Bogu 'Stvoritelju i Ljubitelju života' (Mudr 11,26). Amen.